

FOTÁČEK - 61

Ářter½, 18 listopad 2014

Veškerý má j život se pozitivně zúžil na dvě věci. Věc číslo jedna - jsem doma. Věc číslo dvě - jsem na procházce. Nic jiného nedělám. Samozřejmě, jednotlivé aktivity se dále dělí. Například aktivita "jsem doma" se dále dělí na "Jsem doma a nudím se" dále potom na "Jsem doma, jsem ospalý a nudím se" a po "Jsem doma, jsem ospalý, nudím se a něco rozbil".

Velmi zajímavé není má poté taktéž aktivita "Jsem na procházce". Jak by se dalo odůvodnit, tato kratochvíle skýtá řadu zajímavých příležitostí a když člověk chodí na procházku po jedné a tu samou trasu. Z mého pohledu bych procházku dále členil: "Jsem na procházce a svítí sluníčko", "Jsem na procházce a sluníčko nesvítí", "Jsem na procházce a prší" a nakonec má oblíbená "Jsem na procházce, prší a vyskočil z kořárku po hlavě na chodník".

Už provozuju jakoukoliv z mnoha možných aktivit (tedy jsem s někým doma a nebo s ním jdu na procházku), skvělé na tom je, že až ukončím jednu, plynule záhy navážu na druhou. Proto, když jsme na procházce v dešti a vyskočí po hlavě z kořárku, jdeme domů, kde se budu nudit, budu ospalý a něco rozbijí.

Procházka sama o sobě je činnost, kterou sledávám nezbytnou, ne však povznášející. Z nějakého důvodu jsem upadl do těžké letargie, a proto po jedné chodíme na procházku stejnou cestou. Kolem mě, přes cyklistickou stezku, přes park až k zámku. Na zámku s velkou slávou přitím minut umíme na pávy do té doby, než vyskočí udělá "bá" (jakože pávi dělají bá), a pak jdeme tou samou cestou zpět.

Dvakrát denně, sedm dní v týdnu úplně ty samé procházky by možná slabé jedince dohnaly k sebevraždě. Já jsem však silný jedinec, takže spím, než sebe, zavráním například toho stupidního páva na zámku, aby se a něco dělo.

Ale abych procházkám nějaký díl, je potřeba čí, že mezi jednotlivými kusy existuje řada rozdílů, a ne každá je stejná, jako ta předtím byla.

Klasická procházka začíná někdy kolem rozběhu. Vyskočí jak ji v plné síle, takže zhlásí "pá", zajde si do boty obuje na jednu nohu holinku, na druhou moji tenisku, do pusy si strčí pantofel a stepuje předtím. Pokud dlouho nejdu, zajde mě zkontrolovat. Většinou mě nachází upadlého na zemi, kam jsem uchýlil v rámci mikrospánku, takže mě chytne za vlasy a snaží se mě skluzem dotáhnout ke dveřím, abychom mohli jít pá.

Někdy vyškubých dlaniček svých vlasů mě rázem probudí, takže se z procházky nevyvlíknou a mám smůlu.

Úvodní část procházky se nese většinou v uvolněném duchu. Vyskočí rotuje v kořárku, který z posledních sil zatímco já se tiše bez výrazu v obličeji ploužím a doufám, že mě přejede auto. Uvolněný duch na procházce důvod nebo později naroučí vyskočí, který z kořárku vypadne. On totiž neumí normálně sedět. Respektive nějakého důvodu ho sezení nebaví, takže se v kořárku staví, poskakuje v něm a tihne k tomu, že z něho vypadne. Z důvodu ho musím přivazovat ke kořárku motouzem. Přímých procházkách nejsem však většinou ve stavu, kdy by měj mozek fungoval, takže na to často zapomínám.

Motouzem přivázaný vyskočí ke kořárku jeví známky nespokojenosti a dožaduje se volnosti hlasitým řevem. Ten přímě volá po roubíku, ale to bych byl špatný rodič, kdybych svému svázanému dítěti cpal do pusy roubík. Už takhle s tím provazem se pohybuju na tenkém ledě. Jakmile opustíme rušné ulice a jsme u mě, má být o vypuštění z kořárku. To je pak velká sláva a radost. Rozmotám řadu, vytáhnou ho z kořárku a položí na zem. Ten radostí vřeská a skotáčí.

Posléze se ihned chopí kořárku a tento tlačí. Jelikož s ním neumí zatáčet, tlačí ho do té doby, než s ním do něho neho překlápí a nebo spolu s ním sjede do přímě. To potom prohlásí ležérně "ne", kořáček opustí a jde si po své pak musím kořáček vrátit zpět na cestu.

Chvilku si to posluškovat a tráduje vedle kořárku a pak se většinou kamsi rozebíhá. Směr jeho zbylého úprku je čistě náhodný a cíl nejistý. Každopádně vyskočí utíká jako afektovaná příměposraná buzníčka (homosexuálně jistě) tento výraz prominou). Je to docela vtipné, jak se nejistě klátí ze strany na stranu s dlaněmi na úrovni ramen otevřenými směrem k nebi a nedostojně klopýtá. Pohled to je celkem vtipný a často mi vyloďí na tvář úsměv. Většinou to je ten den první a poslední úsměv. Tento můj první a zároveň poslední úsměv záhy ustoupí, a to když si uvědomím, že má malá afektovaná a příměposraná buzníčka začíná mizet za horizontem. Ten malý háj začíná být celkem rychlý a v mém stavu nevyspalosti a únavy, navíc s kořárkem v závěsu, není mnohdy lehké ho dostihnout.

Zatím jsem ho pokaždé dostihnul. Nevím, co se stane, až mi uteče a já ho už nenajdu. To se asi přejdu domů v klidu vyspat a až přímě Nataša z práce, budu dělat, že se nic nestalo. Možná si toho nikdo nevšimne a nebude chtít všimnout.

Každopádně dostižený vyskočí dostane vyčínání (z vyčínání má akorát tak prdel) a musí jít za ručníku (což s ním nejde). Většinou je ale svým sprintem unaven, takže už moc neutíká. Místo toho sbírá přímě ty ze země a ty nosí. Začíná zlehounka a nosí tažkově nějakou rostlinu, kterou urval vedle cesty. Když se rozkouká, začíná mi nosit žaludy nebo šutry. Následují vajgly, a jakmile mi donese psí hovno, vyhledá u konce hry a přivázuje řadu opět provazem do kořárku.

Samotné chození vedle kořárku sebou přímě rizik. Vyskočí odmítá přímě zajetá pravidla silničního provozu, takže když uvidí, že jede auto, běží mu naproti a snaží se udělat humor tím, že pod něj skočí.

I cyklisté mohou být zálužní. Onehdá přímě tradiční ranní procházce si vyskočí důležitě vykrašoval přímě kořárkem a pokyvoval směrem k nebi. Náškově chodník křivěil cyklostezku zrovna v místě, kde byl kolem stezky zálužní plot, takže celkem problematická oblast. Někdy jak jsem se zrovna zamyslel nad tématem, jestli se vyskočí ješkově přímě

do babyboxu, kdy jsem zahlédl páté kolo v té chvíli, kdy se začal pohybovat po stezku. "Ten pirát cyklisty nebohé dítě jistě srazí", napadlo mě. Proto jsem neváhal a šel bych, a já a hrdinsky jsem v silou poslal kočárkem do kola. Cyklistu jsem samozřejmě srazil i s kolem do přilehlé karpý: "Co to, kurva, děláš? Proč jsi mě srazil kočárkem? Šel jsem se snažit nasednout na kolo a nějaké ksindl ho sundá. Kdybys tady neměl dítě, bych ti rozbil hubu". Jak se ukázalo, tak pirát cyklostezek nejel zrovna smrtící rychlostí s úmyslem mějet kačka, nýbrž zrovna na kolo nasedal, což se v té rychlosti, během které se tento incident udál, nedalo postihnout. Každopádně jsem nabyl dojmu, že cyklista si dá větší pozor, a bude zřejmě na cyklostezce nasedat na kolo, a že dostává zvykem.

Po cyklostezce je mineme park a potom už jsme konečně na zámku. Když už z dálky dělá "báá", upozornil, že pávy jsou nablízku. Zaparkujeme kočárkem, já ho v dobré víře rozvážu a vyndám, aby se mohl podívat na pávy. Po stopadesáté se podívá na pávy, udělá jim pápá a my máme vyrazit stejnou cestou přes park, cyklostezku a kolem domky, abychom odpoledne tuto trasu opět absolvovali. Zítřka znovu a pozítří opět znovu. Budeme tudy chodit už navždy. DOMINIK LANDSMAN <http://fotrur-denik.blog.cz/> (pokračování co nejdříve)